

Any XIII

Barcelona 28 de Juny de 1900

copla fot. de A. Espingas

Com molt pocas sandanguera
cara hermosa, l'ull molt viu ...
¡Vaya quina companyera
per passarhi aquest estiu!

De dijous á dijous

VERBENAS — JERUSALEM — L' ABACERIA CENTRAL

Alegres verbenas!
Avuy esta dedicada á Sant Pere, qui desde la porteria celestial, deurá está contemplanos, queyentli de gust la baba, al veure los fochs ab que cada any se l' obsequia.

Per Sant Joan los fochs tenen mes importancia porque 'ls vehins se treuhen casi tots los trastos vells que jeuhen en lo quarto dels mals endressos... y luego per Sant Pere, sols quedan, per casualitat, quatre fustotas y quatre trossots d' estora, per lo qual la festa del porter del cel, resulta de tons menos calents, com diria un pintor modernista; pero Sant Pere, á pesar de las raras que li dona l' edat, es un bon home, y 's fa cárrech de las circunstancias.

La qüestió es que si al Baptista se 'l fogueja, an ell també.

Després de tot, ocasió li queda de ternos la lley, quan nos presentarem á la mansió celestial á demanar hospitalitat. Al cel, sense permis del porter no passa un alma.

Procurèm, donchs, aqueixa nit tirar la casa per la finestra per obsequiar al sant que té las claus del Paradís y pot, si 's disgusta, clavarlos la porta pe 'ls nassos.

Las banyoleras, instaladas per algunas horas en lo desert de Sahara 'ns oferirán, per poch preu lo seu article, regalantnos al mateix temps un incens d' oli bullent que tapa 'ls esperits; las jardineras omplint d' aromas la Rambla de las Flors, nos brindarán los clavells, las aufábregas y las gardenias; los cafés, sos gelats de xulla, per refrescarnos; los teatros, vint ó trenta actes y disparo d' un castell de fochs artificials, sense augment de preu; y pe 'ls aficionats á sentir lo cant del grill y del gripau, no faltan restaurants *extramuros*, ab quartos reservats, dependencia reservada y una finestra de reserva, que dona al camp, pe 'l cas d' una sorpresa.

¡A divertirnos, donchs, y caygui qui caygui!

¡Tot per Sant Pere!

La meua avia detestava aqueixas verbenas. Segons eila las disbauxas de Sant Joan y San Pere, las pagan molts noyas al mes de Mars...

¡Es un cástich á llarga fetxa!

¡Mes temible fora 'l procediment sumarissim!...

Es sumament curiós lo que passa ab la qüestió dels terrenos de Jerusalem, los quals volia proporcionar á Barcelona, costessin lo que costessin, un arcalde que no 's parava en barras.

Aquesta qüestió ja arrenca de molt lluny; encare que á molts los sembli nova, ja fa una pila d' anys que 's remena y preocupa als nostres edils.

Ja en temps del Arcalde Rius y Taulet, los propietaris dels terrenos aludits feren proposicions de venda; pero no foren ascolladas, per la senzilla rahó de que no convenian ni devia adquirirlos l' Ajunta-

ment, puig la adquisició de dits terrenos pera mercat, l' impossibilitaria luego de fer passar per ells una nova via marcada en un projecte de reforma de la ciutat; y l' impossibilitaria no porque á qualsevol hora no pogués fer passar per allí 'l carreren qüestió, sinó porque tenia vergonya, y no s' hauria atrevit á convertir demá en via pública 'ls terrenos qu' avuy havia adquirit á pès d' or pera mercat y que pera via pública li haurán costat una bicoca.

Es mes: l' Ajuntament segons sembla va acordar en sessió pública que no convenia dita adquisició fundantse en que 'ls terrenos en qüestió venían afectats per un projecte de reforma, que si no estava aprovat hi havia empenyo en aprobarlo.

Y així va quedar l' assumpto, contentantse los propietaris ab que l' Ajuntament los pagués arrendament d' aquells terrenos, que de moment necessitava, arrendament que tingueren bon cuydado d' anar augmentant cada any, á fi de que algún dia 's convencés la Corporació Municipal de la ganga que fora pera Barcelona, l' adquisició dels terrenos de Jerusalem.

Per últim vingué un arcalde que quedá convenut desseguid, y va acordar l' Ajuntament adquirir los esmentats terrenos á 17 pessetas y pico lo palm (¡Apreta Manela!) ab la obligació expressa, segons deyan malas llengüas, de tenir de donar dia per altre xacolata ab melindros als propietaris.

Després va acordar emetre láminas municipals pera pagar lo gasto, y endevant las hatxas.

Pero ¡vetaquí! que quan semblava que la cosa anava mes llatina, 's renová la meytat del Ajuntament y alguns edils nous escruixits pe 'l continuo clamoreig de la Premsa, proposaren que 's recorregués contra l' acort d' adquisició.

Per acabar: Los partidaris d' adquirir los terrenos deyan: No podém revocar lo nostre acort, porque ¡a s' han creat drets á favor de tercer. Los contraris objectavan que quan va revocarse un acort del Ajuntament, fou al acordar que s' adquirissin, puig que en temps de Rius y Taulet s' havia declarat que tal adquisició no convenia als interessos de Barcelona.

Reunits, per fi uns y altres lo dimecres de la setmana passada en sessió extraordinaria, acordaren, per majoria de vots, que devia ser declarada lessiva tal adquisició.

Pero; no podia ser veritat tanta bellesa! La lley municipal disposa que 'ls acorts presos en sessió extraordinaria deuen ratificarse en la ordinaria següent, y quan va arribar aquet cas, que fou lo divendres passat, si per majoria de vots s' havia pres l' acort, per majoria de vots també, s' acordá no ratificarlo.

Y aquí tenen un dels fets mes graciosos que registra la Crónica municipal!

En 48 horas pot cambiarse d' opinió, quan los arguments que 's donan son d' aquells que no deixan lloch á dubtes.

Los que difícilment mudarán d'opinió son los pa-
ganos.

*
*
*

Ja qu'hi parlat de Jerusalèm, la cosa 'm ve de
perilla, per dir alguna peste, no las que 's mereix.
contra 'l mercat d'Isabel, emplantat, ó lo que siga,
en la barriada de Gracia.

Allò no es un mercat; allò es un cau de porqueria,
que, particularment á l'estiu per sas emanacions
pestilents es capàs d'omplir de malats tota aquella
barriada, y lo mes sensible es qu'ho logra.

Las condicions del mercat en qüestió no poden
ser mes dolentas

Y lo més dolorós es qu'haventhi á quatre passos
l' denominada *Abaceria Central*, ningú s' en apro-
fita.

Es precis fer desapareixe 'l mercat d' Isabel del
lloch qu' ocupa pera traslladarlo á si i més conve-
nient; á l' *Abaceria* qu' acabem d' indicar per exem-
ple; en lo supost de que aquèsta no costi una can-
titat exagerada al Municipi, puig la banda dreta de
Gracia guanyaria ab dit trasllado, tant en comoditat
com en higiene.

PIERROT DE LA TOMASA.

RELIGIÒ

(de Victor Hugo)

Ja s' havia post lo sol;
avansava trista l' ombra...
—Hermann, me digué: ¿devant
de quins altars t' agenolas?
¿quina es ta Bíblia y ton Deu?...
Si no son rissos d' escuma
¿ls estassis de tas odas;
si no son brasas caliuas
que fumejan y que 's tornan
cendra las tévas estrofas,
¿quin es ton pá? ¿quin ton cázer?
¿quin es lo Cel que 't consola?...
Jo callava y ell seguí:
—¿Perqué de genolls no 't postras
dintre dels temples sagrats

y no resas certas horas?.. :

Y féyam nostre camí
entremitj de selvas foscas:
—Es que jo reso també,
vareig respóndreli, á estonas.—
—¿Ahónt,? insistí de nou;
¿quinas son las cerimonias,
digam, dels teus sacerdots
que segons semb'a per forsa
adorar deuhén'a un Déu
que no anomena ta boca —
—Es mon temple 'l Cel inmens
y 'l sacerdot es.
. Llavoras

la volta del Firmament
vá cobrir's de llum duptosa. . . .
S' alsava la Lluna. . . . Tor
s' estrema en mitj de l' ombra,
dels arbres tot lo fullám
y de las feras las golas. . . .

Lo satélit de la nit
mostrantli à Hermann:—Agenóllat,
que ara diu la missa Deu. . . .
¿no veus com aixeca l' hostia?

J. BARBANY

FESTAS MAJORS

Tenim lo gust de participar á las Societats de poblacions
ahont se celebri FESTA MAJOR que en la

LITOGRAFIA BARCELONESA de RAMON ESTANY

6. — CARRER DE SANT RAMON, — 6.

trobarán un assortit inmens de cromos de totas classes,
desde 'ls més senzills y económichs als de gust més refinat
y artístich, propis pera la confecció de

PROGRAMAS, INVITACIONS, TITOLS DE SOCI, de FORASTER

Y DE ABONAT, etc. etc.

Preus sumament reduhits.

Novetat en carnets de totas classes.

UN SENYOR LLADRE

—¿Vritat mamá, que vaig maco?
—¡Jo ho crech! ¡Ves á passeig, Paco!

—Si ab mi jove vol venir,
crech que 'ns hem de divertir.

—¿Perque 'm despulla, senyó?
—Perque fa molta calor.

—¡Pillet, ben fresch m' ha deixat!
Y ara, com torno á ciutat!

K Bernat

— Per fer broma, Merceneta,
Podém vesti á la Mixeta.

— ¡Vaya un escándol que fá!
¡Galla, que 't volém muda!

— Tontota, no armis bronquina,
qu' es lo vestit de la nina.

— ¡Ella 'ns ha ben divertit;
s' en va emportantse 'l vestit.

LA FLORISTA

(D' un tomo inèdit)

No volém articular sobre aqueixa *figura decorativa* de la Rambla de las Flors, d' aqueixa imman de la *goma* económica, no: volém referirnos a aqueixa papallona que revolteja pe 'ls passillos dels teatros y per entremetij de las taulas dels cafés; aqueix sér que naix y viu entre flors per desgracia seva, que ofereix sempre sa mercancia preciosa simbol ironich, en sas mans, d' una Virtut... a preu condicional, y que dessota de sa modesta elegancia y de son somris encantador s' hi amaga una miseria orgullosa (que també té 'l seu orgull la necessitat!) y una perversió innocent (que també 'l vici té la seva candorositat!

No hi puch fer més: cada vegada que 'm fixo en una florista, verdadera estrella errant del Vici enjardinat, me venen ganas de buydarli la panereta y llençar aquell flor prostituida (pobretas! antes d' hora, quan haurian de servir may las flors d' esquè de la luxuria embaumada.

Trist destí lo de las flors d' aqueixas paneras, si guent com son las flors l' emblema més sagrat de la puresa!

Els despreocupats, els calaveras *fi de siglo*, pe 'ls que una dona es un mòvil, un medi, un instrument de plaher trovarán mansa y cursi aqueixa moral renyida ab lo progrés, ab 'ls adelantos del amor (?) a pública subasta.

¡Imbécils!

Deteniu a una florista en lo comens de sa carrera; preguntéuli si donan gayre las flors y ... no 'os respondrà.

La venda del género es cosa secundaria; lo comers de sa joventut y de sas gracias es lo positiu.

Y no ho diu clar, no ho declara obertament; pró 's transparenta en lo vel de son pudor irrisori... ¡Es lo últim retall de la capa de sa honestitat feta pellin-gos!

¡Quan hermés lo titol de la professió, pró que lletja la nota d' exámen!

¡Quantas d' aquestas floristas que fan tan goig s' han pensat a la pendent per l' abandono d' uns pares criminals que 's treuen lo mort de sobre aixís que sas fillas ab lo seu bon pamet poden guanyare bé la vida y anar solas! ¡A quantas l' engegament de sa vanitat, l' afany d' anar luxosas, lo deliri de viure en brassos de una llibertat pitjor que la mateixa esclavitut, las han arrencadas de la llar privantlas per sempre mes de la benhauransa que las hauria guiat al cel de las mares de familia!

La carrera del vici te en son origen distints camins que conduheixen al mateix punt. Lo camí cobert de flors es lo camí mes dret y mes atractiu; per lo tant, mes perillós.

No 'm vinguin ab excepcions y distingos porque no ho admeto: la florista es, generalissimament, lo que ha de ser, per forsa: nosaltres mateixos 'n tenim la culpa.

Se 'ns presenta una a la taula ahont prenem café; 's simultaneja ab nosaltres ab una franquesa y... un modo d' agafá 'l trau de l' americana, que 'ns roba 'l cor desseguida y... ¡res! derrotxem quinze ó vint céntims. Aquell excés d' amabilitat y aquell deixament de tanta confiansa 'ns invita a propassarnos y... 'ns propassém de paraula. Ella admet tota mena d' equivochs ab aquell somris crónich... Ve una xiu-xiu a cau d' orella que fa posar la pell de gallina... Surt del café, la seguirém si convé a nostres desitjos... y aquella panera de flors que feyan una olor que emborratxava de gust 's converteix després en un cabàs d' escombraries que despedeixen una fur-tor qu' asfixia.

Deplorem després ab un «¡Lástima de xicota!» que no 'ns passa del coll avall y, no obstant, rein-cidim ab nostra obra destructora d' una ánima ador-mida pe 'ls afa'echs d' un pervindre color de rosa, baix la protecció del *senyoret*, y d' una ánima sorda als prechs de son cor plé d' una tendressa, a la qual repugna 'l ser venuda porque no tindria preu si per la honradés sigués apadrinada.

Aixís coneixém a la florista, aixís la conceptuem, aixís la perJém... ¡y aixís la critiquém sense criti-carnos a nosaltres mateixos!

PEPOT DEL CARRIL.

Qüentos

Haventse de casar un gitano 's dirigí a la parro-quia; 'l capellá li preguntá si sabia la doctrina cris-tiana; y respongué aquell:

—De corrio, señó oura, de corrio.

—Bueno pues digas: ¿Quants deus hi há?

—Ochenta,—dígué tot serio 'l gitano.

—¿No sabs grandissim heretje, que no mes n' hi ha un de sol Deu únic y verdader?—va dirli 'l capellá.

—¡Jezú! padre cura,—exclamá 'l gitano senyanti-se,—¡y que reueia se ha quedao eza próbe familia!

✱

—Una gracia de caritat.

—Mes valdria que anessiu a treballar.

—Ay! Ay! ¿Que per ventura no travallo?

—De quin ofici feu?

—De pobre, qu' es 'l que dona mes, tot son ganancias. D' aquest ofici es 'l que sempre hi ha feyna.

✱

Dos fabricants de caixas per guardar caudals dis-putavan sobre la bondat dels seus productes. Par-lavan de que las caixas eran incombustibles, y deya un d' ells:

—Dintre de una caixa de las mevas hi he tancat un gall; hi posat la caixa al foc, lo metall s' ha tor-nat roig, hi obert la porta y 'l gall encare cantava.—Pitjor jo, responia l' altre: jo hi fet com tú: la caixa estava tan roja que casi 's fonia, hi obert la porta, y 'l gall... se m' havia mort de fret.

✱

VERBENAS

SOLITARIA

Recozida á la finestra
ab los ulls mirant al cel,
com si entre 'ls millions d' estrelles
veyés los dos ulls aquells
ab quins pensa nit y dia
¡com si nit y jorn somniés!
allí está la pobre Agneta
escandallant los moments
y comptant quartis, mitjas horas,
absorta, ab febrós anhel...

La claror de las fogueras
reflecta en son rostre bell,
y veu com solcan l' atmósfera
los zigzagadors cohets
¡nuncis de goig y alegrías
qu' ella pobre, no coneix!

Las horas li passan rápidas
forjant dolsos pensaments...

Per Sant Joan, va escarrasarse
fent la proba del rovelli
y va surtirli un ricatxo
jove, aixurit y escayent...
¡Pero ja han passat tres dias
y aquell ricatxo no ve!

Tocan las deu y las onze...
la pobre noya 's floreix...
espera mes... tocan horas
del campanar de la Seu...
¡Son las doze!.. 'l brot d' autàbrega
embauma 'l finestronet..
Los cohets brunzen pe 'ls ayres...
S'ou ga zara pe 'ls carrers...
Tothom riu, tothom disfruta...
Si, tothom, ¡menos l' Agnés!
¡L' Agnés que s' hi fon y plora
ab dos llagrimons ruhents,
y 's fica al llit desolada,
fins al demati següent...
que las corbatas l' esperan
per portarlas al taller

EN COMPANYIA

Ab la mamá y 'n Juanito,
son pare y son germá gran,
han anat á fer *verbena*
al teatro de Novetats...

En Juanito (qu' es lo *novio*
reconegut y *oficial*)
quan arriuan las *verbenas*
's torna boig rematat
y gastaria mes plata
de la que á la Seca fan.

Vulgas que no, ha fet que 'ls sogres
futurs y 'l futur cunyat
's llensessin á la calle
vestits de pontifical;
terno de vellut y gorra
(son bastaixos del Rebaix)
La noya va bé; es modista...
L' avia, mocador al cap
y ell, en Juanito tot pollo
porta un vestit de bassar,
botinas rossas, sombrero
de palla dels de vuyt rals,
tal com pertoca á un pelayre
que guanya lo seu jornal...

Donchs si, en Juanito y la mossa
varen posarse en lo cap
anar á fer la *verbena*
al teatro de Novetats;
una pesseta per barba
ó sigá un duro total,

Aquest lo pagá en Juanito
pro 'l tuno s' ha resquitat,
puig no mes hi ha que mirarse
las caras que tots dos fan.
Ella está roja y... — ¡Estigast!
à cada moment li fa,
tot mirant si l' avia guayta
ja que 'l sogre y 'l cunyat
enfabats ab la comedia
están casi hipnotisats.
Pro en Juanito no reposa
y tot ell es peus y mans
demostrant que te son tacto

sumament exercitat,

Per fi la comedia acaba
y Passeig de Gracia avall
'l germá compra una coca
que 's menjan seguts á un banch
Fan beguda, paga 'l gueto
y luego se 'n van tras-tras
cap á la Barceloneta
ahont tenen lo seu *palau*...

Pero avants, encare troban
en un carreró amagat,
un piano de manubri
qu' executa 'l últim vals,

Lo gueto agafa la vella
busca móssa lo germá,
y la Carme y en Juanito
intimament enllassats.

¡Ala, vótala Manela!
Tots repican l' últim vals,
sobre tot los dos promesos
van distrets giravoltant,
y 's perden entre las ombres
y ben prompte no se sab
si 'ls *piu pius* qu' arreu s' ascoltan
son peóns ó bè pardals
que saludan al nou dia
que ja apareix por L' evant....

La llum fa calá al piano.
l' aurora dispersa 'l ball,
La *verbena* está disolta
y fins l' altra, si á Deu plau.

Mora'ja de 'ls dos quèntos;
Que en *verbenas* com en tot
la que pensa en un ricatxo
que pagui joyas y flors
se 'n va al llit.... sense *verbena*
y destilant llagrimons.

En cambi la que 's contenta
ab lo que passa y sols vol
lo que bonament li toca,
té.... pelayre y diversió
verbena, coca y carinyo,
y ballaruga... y peóns.

M. RIUSECH

Lo viatge de la vida

Si la musa á ajudarm' baixa.
Vos contaré, de sseguida,
Tot lo viatge de la vida
Desde 'l bressol á la caixa.

Aquell que diu cinch cents mil
Parlant de quants duros té,
Y gosa molt, y viu bé,
Va á primeras en carril.

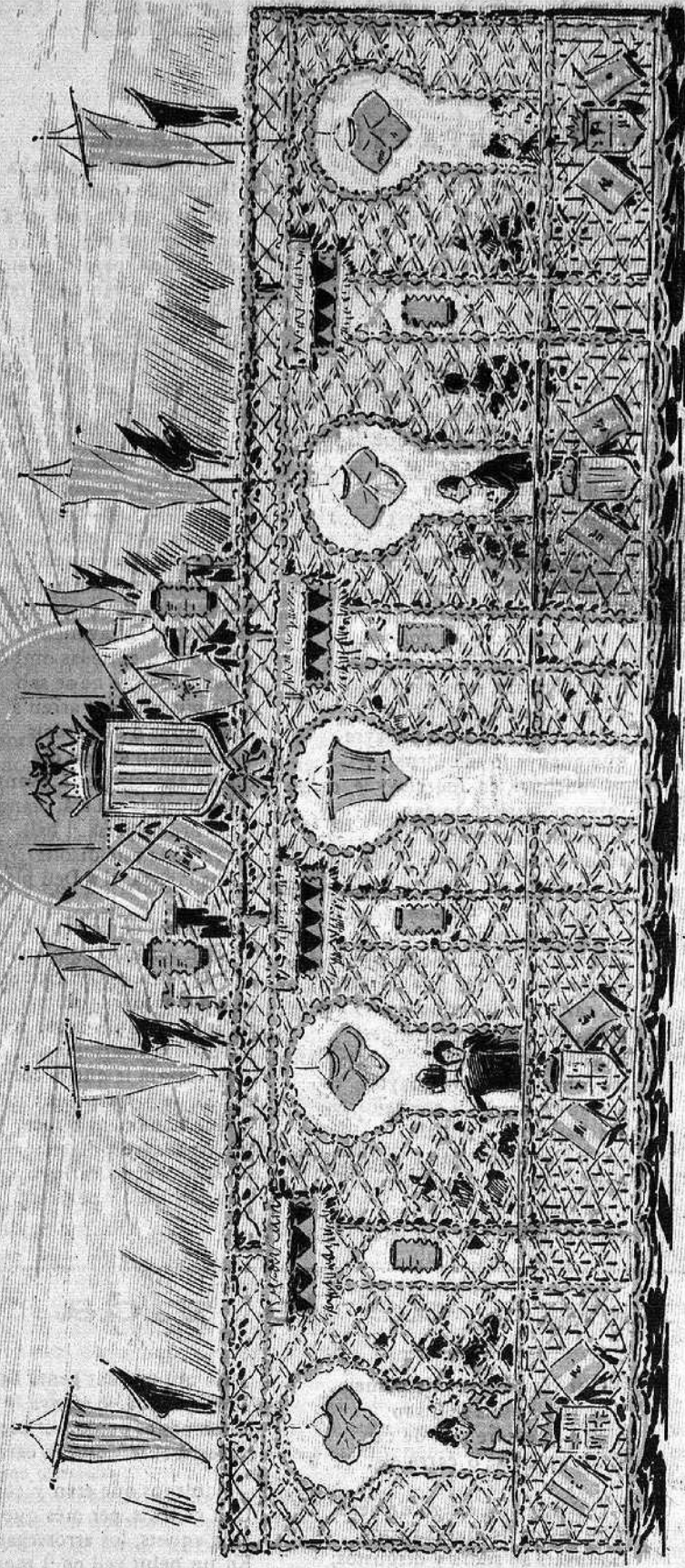
Qui viu bé y va á la pamelá,
Y es rich, y sols se li sap
Algun que a tre mal de cap,
Viatja en coixe ó carreleta.

Qui may re á ningú demana
Y té per có 'ls diners justos,
Guanyats ab suors y disgustos;
Pót dir que viatja en tartana.

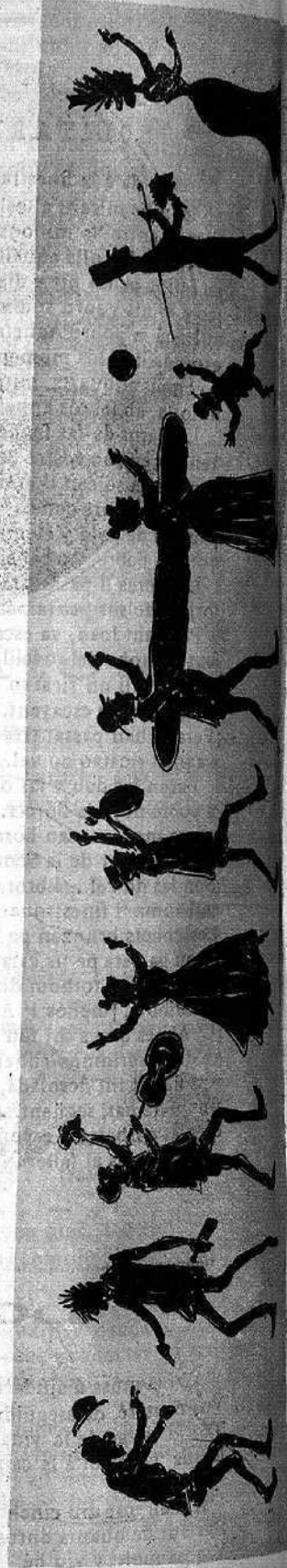
Lo qui no sent gents bagarro,
Travalla, sua, s' afanya
Y sempre es pobre y s' escanya;
aquest pobre viatja en carro.

Y tots los que eran y son
Uns perduts, per més que bregan.
A 'n aquets, los arrossegan
En un pelut vell pe 'l mon.

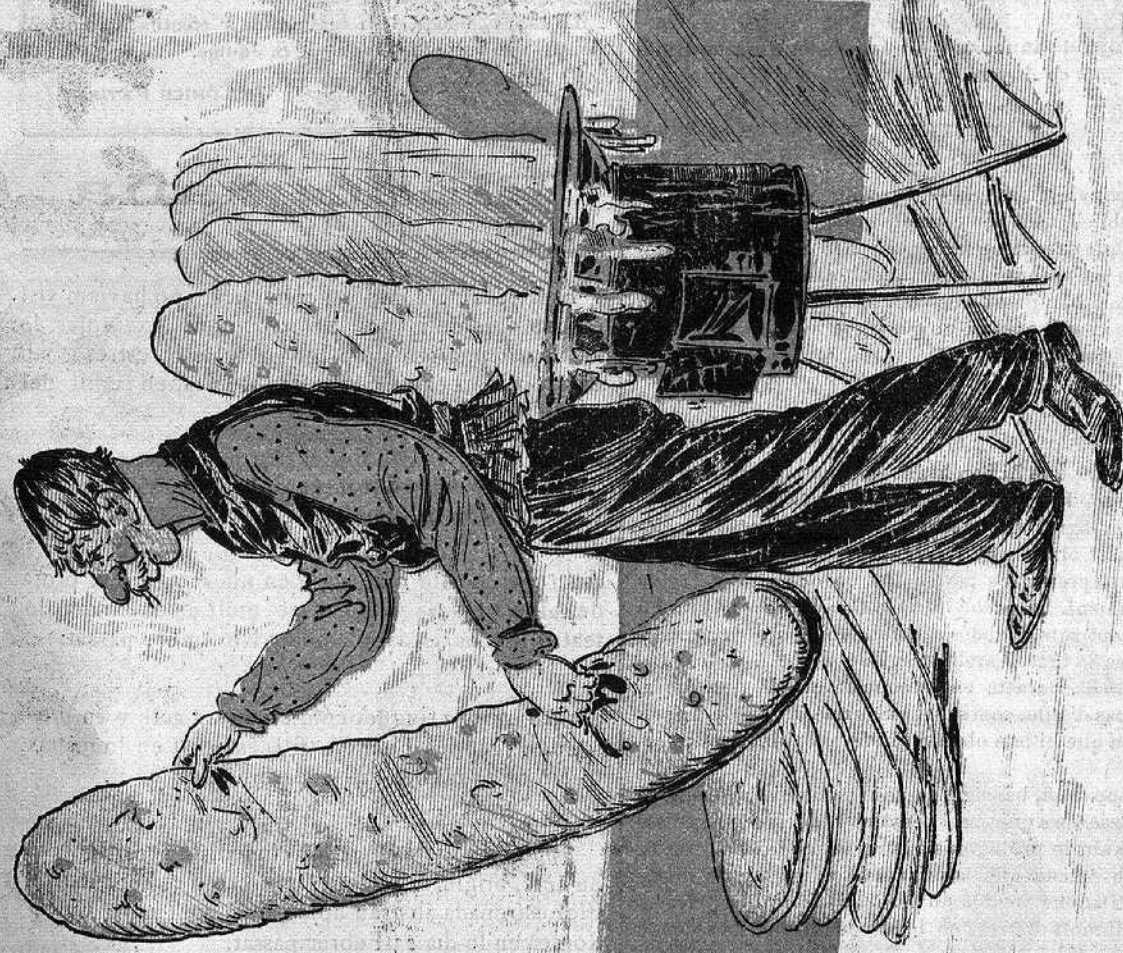
FREDERICH SOLER

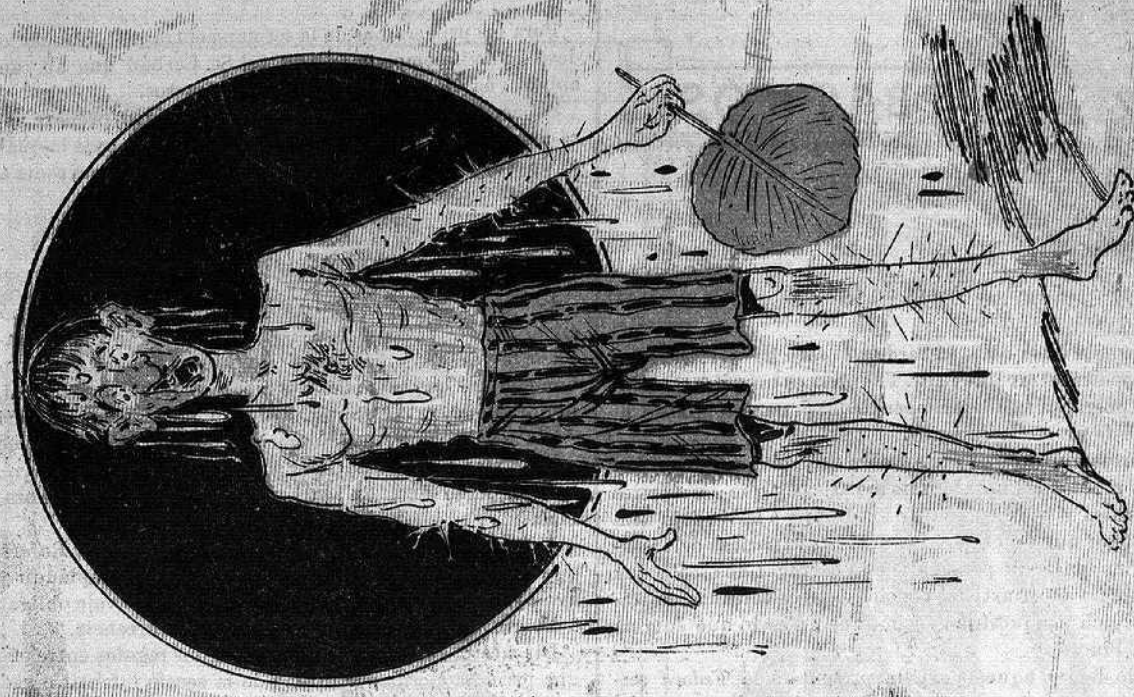
Arquitectura popular d' actualitat
(Apuntada del natural)

Pasa calle de verberna

Els fabricants de bunyols y de cocas ensucrades, ja comencen a estivar el género sobrant d' aquestas verbenas per las del any vinent.

Ab la calor d' aquestos dias, es inevitable la liquidació total dels barcelonins

NOVETATS

L'arreglo de la obra de Sardou *Fedora* ha servit pera un cop mes demostrar que lo Sr. Thuillier es un actor notabilissim puig que en lo desempenyo del personatge Boris hi estigué de un modo superior.

La protagonista que per ser obra de proba, portan en son repertori totas las notabilitats artisticas y que en nostres teatros hem vist desempenyar a la Duse y a la Mariani hem de confessar que no es pera las aptituds artisticas dela senyora Pino, puig dit personatge está carregat de escolls que sols poden vencer artistas conciensudas y versadas en treball trágich y aquest ja es sabut que no es lo que domina la Sra. Pino.

Per lo demés, aquesta artista, presentá a la *Fedora* vestida ab gran luxu que causá la admiració de la concurrencia.

Pera avuy está anunciat l'estreno de la obra de Benavente, *La gata de Angora*.

TIVOLI

La companyia Talavera—Valls continua logrant lo favor del publich, tant per l'escullit repertori de obras valencianes que executa com també per lo de las obras castellanas que ja es sabut interpreta molt discretament.

Ultimament ha posat en escena lo drama lirich *La cara de Dios* que per l'aplauso ab que siguié rebut es de creure que hi ha obra per dias.

NOU RETIRO

Las novetats que hi han hagut en la pasada setmana per la companyia de ópera italiana, han sigut *Cavalleria rusticana* que ha lograt una execusió perfecta, vejentse ovacionats la Srta. Corti y lo Sr. Pagani, per lo acertat que estigueron al interpretar los personatjes de *Sanlucca* y *Turidu* respectivament. La *particella* de la *Cavalleria* s'adapta del tot a las aptituds d'abdos artistas. Molt bé se vejeren secundats per la Srta. Farelli y Sr. Dadone.

També lo Sr. Baratta en la concertació de dita ópera, tragué fabas d'olla, com se sol vulgarment dir, ja que es la ópera en que hi han observat hi feya brillar mes la orquesta.

L'altra novetat, ha sigut la tan manosejada ópera de Verdi *Il trovatore* que servi pera debut de la Srta. Gils y desempenyant lo protagonista lo Sr. Gambardella.

L'únic artista que senti aplausos en tota la nit signé lo Sr. Dadone que feu un *comte di Luna* perfecte. La Sra. Farelli molt discreta en lo seu de gitana. Los demés non ragionar di lor.

Pera ahir estava anunciada *La Traviata* per la senyora Casals y Sr. Pagani. La setmana entrant ne parlarem.

GRAN-VIA

Pera los primers dias de la setmana entrant s'anuncia lo despidio de la companyia lirica del Sr. Cebón, que ab tan aplauso ha vingut actuant durant 10 mesos.

Sabém que lo Sr. Güell (empressari del teatro) prepara pera los mesos de Juliol y Agost una nova companyia la qual es de esperar será del agrado dels habituals concurrents a aquest favorecut teatro.

TIVOLI

(CONCERTS D'EUTERPE)

Lo segon concert de la present temporada que s'efectuá en lo passat diumenje festivitad de S. Joan se vejé sumament favorecut, aplaudintse las pessas executadas, per lo bon conjunt que baix la experta batuta del mtra. Sadurni, hi dongué lo coro Euterpe, y de un modo extraordinari *Los Pescadors* que sense buscarhi efectes de *reclambra* que may havian sigut pensats per son autor lo malográt Clavé, hi sapigueren donar un ajust y entonació sumament notables.

La *non-non dels papellons* coro descriptiu del Sr. Rafart, que s'estrená en dit concert, siguié sumament aplaudit y agasatjat són autor lo mtra. Sr. Rafart, qui s'heve obligat a dirigir la repetició, a sollicitud de la concurrencia.

Dit mestre se vejé obsequiat ab alguns regalos entre ells una preciosa escribania, ofrena de la secció infantil coral de la que lo Sr. Rafart n' es mestre.

Lo tercer concert de la temporada s'efectuará lo dia 25 del próxim Juliol, festivitad de S. Jaume.

UN CÒMICH RETIRAT

Bibliografia

Esmeradament imprés, com encare no havíam vist en cap obra dramática, hem rebut un exemplar de *La Resclosa*, original de Ignasi Iglésias, estrenat ab extraordinari éxit en lo teatro Romea, en la nit del 17 de Novembre últim.

Además hem rebut de la cada dia mes notable revista *Lo teatro Regional*:

Els raigs Y, idili fi de sigle en un acte y en prosa de Albert Llanas, estrenat ab molt bon éxit en lo teatro Romea, en la nit del 27 Novembre passat;

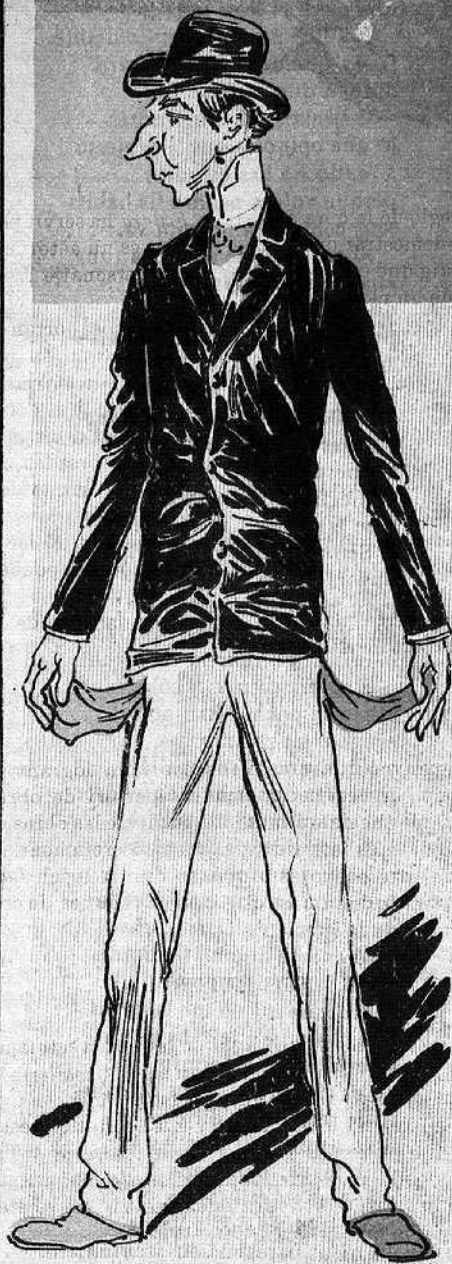
La Celestina, juguet cómic en un acte y en prosa, de Frederich Fuentes (fill) estrenat en lo mateix teatro en la nit del 11 Decembre últim y

Ayguia á coll y peu aixut, comedia en prosa y en un acte, original del conegut escriptor Pere Reig y Fiol estrenada ab gran aplauso en lo Teatro Catalá Romea en lo dia 23 Febrer passat.

Remerciém degudament los envios.

El nas esbossinat per una piula, la má foradada per un cohet y la pantorrilla estripada pels corre-camas. Es el martini de Verbena dels pobres municipals.

Passat Sant Pere, miserere nobis.

Gelats calents

À UNA FUTURA MONJA

¿Què diu que vols serne monja?
¿que diu que vols professar?..
ja... ja... ja... no 'm fasis riurer
que tinch el llavi talla!..

No dich pas que com lo diable
fassis, que un cop tip de carn
diuhen que va ferse frare
—si es aixis, tu t' ho sabrás—
lo que opino es que 'l projecte
á fendo no has estudiát
perque vulgas pendre 'ls hàbits
sens com costa ni com va.

Si en lloch de correr la tuna
anant per juegas y balls
de patacada—que aquesta
prou sabs ahont se sol pegar—
haguesses pasat les horas
adorant á Deu y als Sants:
si en lloch de llegir 'l *Fandango*
y altres fullas inmorals
haguesses tingut la dèria
de llegir llibres sagrats
y en tant oferir ton ànima
al Senyor... del pis de dalt,
llavors no 'm estranyaria
¿que 'm havia d'estranyar!
que volgueses serne monja..
monja d'un convent ben gran!
pro pel fet de que 'l colegi
al que fa poch t' han portat
estiga regit per monjas
y algun que altre capellá
¿intentas donarme á entendre
que Jesucrist t' ha inspirat
y tu, seguint sos designes
te proposas profesar
fundante en que estás tocada
de la gracia de Deu?... ¡bahl..
aixó encare que no ho diguis
en tu ya 's pot suposar.

Pro à na m' no me la pegas
que 'l motiu que t' ha portat
á pendrer tal determini
no es altre que... 'l os bertrán
tu de segú vares dirte:
—an á qui molt be s' está:
poca feyna, bona teca
y per tot treball, resar,
pro á la curta ó á la llarga
els meus pares m' en treurán,
¿quin medi hi ha per quedarmhi
per tota una eternita?—
y 'l medi dech confesarte
que molt prompte 'l vars trovar.

Mes qui ton present conega
igualment que 'l teu passat
deduhirá incontinenti
de quinas mo' jas serás
¿de las que ab Deu van á unirse,
y ab mes de deu s' han casatl...
(pro de un á un á ratos,
perduts, y á la babalá)

A. CARRASCA GAYÁN

Campanadas

Havém rebut lo cartell del certamen organisat per la
Lliga de Contribuyents de Sans y que 's celebrará lo dia
24 de Agost prop-vinent.

S' ofereixen 14 premis y s' admeterán composicions fins lo
dia 10 del esmentat més.

En la nostra Redacció 's facilitarán mes datos del expres-
sat certamen.

✱

Ab motiu de la mort de Mme. Gladstone, los periódichs
inglesos parlan d'altres mullers de ministres célebres d'
Inglaterra.

Per curiosa, copiém la següent anèdota:

Se tracta de lady Beacomfield.

Un dia en què estava en perill lo destí del ministeri, del
que se son marit era l' ànima y 'l jeto, va resoldre accompan-
yar-lo á Westminster, pera veure lliurar una suprema ba-
talla parlamentaria de la que tenia de sortir derrotat ó
victoriós.

En lo silenci del gabinet, sola ab ell, ella resumeix las
grans lineas del discurs qu' ha de pronunciar, l' ascolta,
l' alenta, y l' ajuda en aquet treball magnífich de son pen-
sament.

Arriva l' hora de la marxa. Baixa ab ell y s' asseu al cot-
xe. Lo lacayo tonto ó precipitat, tanca ab violencia la
portella. Lady Beacomfield, augefa un crit... Lo lacayo l'
hi ha agafa un dit ab la portella. Gracias á un esfors su-
prém se serena y no deixa traslluhir rés. Avants que tot es
precis que son marit no s' enteri del accident, que no s'
interrompeixi la labor de son cervell.

Ab lo dit destrossat, sagnantli la ma, sufrint un do-
lor d'agonia, segueix parlantli, exhortantli, infundintli
l' ardor del combat, y aixó dura vint minuts.

Per fi, entran en lo pati del palau de Westminster. Ella
se separa d' ell somrihent y sols quan se veu completament
sola, agotada la resistencia, 's desmaya.

Quan va recobrar los sentits va sentir una tempesta d'
aplausos. Lo seu marit, qui no s' havia enterat del acci-
dent, havia estat admirable y en un rasgo de eloquencia
havia fet triufar un cop mes á son partit.

✱

La empresa «La Catalana» ha establert un servey de cot-
xes desde la Casa de la Marquesa (entrada al carrer Major
de Gracia) fins á la Plassa de Catalunya y viceversa, cos
tant dit trajecte l' infim pren de cinch cèntims.

L' Inglés en vista d' aqueixa tarifa, 's diu qu' ha acordat
establir-la també pera sos cotxes.

Oh bonica competencia,
t' alabo, parlat en plata,
puig la tarifa es barata,
y per nostra, conveniencia
fins nos darán xacolata!

✱

Ha mort la distingida y virtuosa senyora donya Maria
Rives, esposa del infatigable y atildat escriptor Don Eze-
quiel Boixet (*Juan Buscon*) redactor del periódich *La Van-*
guardia.

Nos associém de cor al dolor qu' experimenta 'l Sr. Boi-
xet y la familia de la finada.

✱

La Otero està completament arruinada, hasta 'l punt de que ha tingut de canviar los brillants de sas joyas de teatro, per pedras falsas,

Si la Otero està arruinada,
ab franquesa haig de dir jo;
que per ser d' aixó... y d' alló,
es millor ser dona honrada.

✱

Lo jefe del Govern va passar tot lo dia de Sant Joan tra vallant en la Presidencia.

¿Tot lo dia treballant
pe 'l benestar del país?
Ara es quan estich pensant
que la Patria està en un tris.

✱

Se dona per segur, que quan se realisi l' anunciada combinació de governadors, lo periodista D. Juli Burell serà nombrat governador de Santander.

En Gasset al candelero,
en Burell, gobernadó...
No es mala la professió:
¡Vamos ja no 'm desespero!
¡Puch ser ben bé regidó!

✱

Lo Govern de Portugal ha concedit al comte de Sant Simon la gran creu de Villaviciosa.

¿La creu de Villaviciosa?
¡y ab aixó ell se creu honrat!
Jo mes m' hauria estimat
la creu de Villavirtuosa.

✱

L' assumpte de l' adquisició dels terrenos del Mercat de Jerusalém ha tornat a quedar com estava.

Després d' haver acordat l' Ajuntament en sessió extraordinaria declarar l' acord d' adquisició, en la següent ordinaria, va acordar no ratificar semblant declaració.

Si no hi ha hagut arguments
dels que a un home fan callá,
fins lo mes tonto dirá
qu' aquí molts ajuntaments
fan la feyna d' en Jafá.

✱

A las portas de la nova plassa de toros, se promogué diumenge a la tarde un esvalot ocasionat per un bon número de personas que volian entrar en lo circo, al objecte de tafanejarlo, sen e estar provehidas de la corresponent invitació.

Los descontentos tiraren pedras al edifici, causan llessions a alguns curiosos.

Demostracions tan salvatjes,
solzament las trobo bé,
y no més se poden fé,
per entrar en certs paratjes,

✱

No son sols los propietaris del solar de Jerusalém los que tenen lo pit com un toro, també 'ls d' uns terrenos que s' han de expropiar en la Granvia Diagona, prop del Passeig de Gracia, en lo lloch ahont hi havia uns safretjos, poden ferlos companyia.

Figurinse que exigian nada menos que 318,801 ptas. pe 'ls terrenos indicats.

Y ara, per real ordre, venen obligats a cedirlos per 45,000 y pico de pessetas.

Com se veu no mes hi ha una diferencia de unas 273,000 pessetas.

Y luego encare dirán que no hi ha propietaris que se sacrifican per la ciutat.

¡Pobrets! ¡Tan modestos que son en las sevas pretensions!

✱

Telegramas

Del nostre servey... obligatori

ANYORANSA; a l' hora de tornemhi.—*Si el tiempo lo permite*, no 'm deixaré pas perdre la verbena de Sant Pere. La de Sant Joan vaig passarla agradablement ab lo meu cosí Arturo, qui desde que va morirsem ell, ha procurat endolzir ab sas paraulas de mel, la fel de ma tristesa. Si en lo mon no hi havia cosins, la existencia fora irresistible.

Una viudeta de 3 mesos.

DISBAUXA; a l' hora del càstich.—Estich arruinada; pero avants quants no s' han arruinat per mi. Aquesta es la nostra vida; avuy tot, y demá res.

O. TERO.

SOLAR; a l' hora de comprarlo.—No 'm fan por los jochs de mans; com a bon agricultor sé segar l' herba sota 'ls peus.

Pagés I.

ANÓNIMA; a l' hora del enfado.—Mi no convenirme que Catalana hacerme competencia. Mi poner enseguida trayecto a 5 centimos, y dar a viajeros chocolatamiento y jarabe. De este modo yo reventar Catalana, y luego mi poner otra vez pasa e a precio antiguo.

¡Mi ser muy pillin!

Inglis.

CORRESPONDENCIA

(Tancada 'l dia 25 d' aquest mes)

Joseph Teboll: L' una es massa reliscosa y l' altra no m' agrada.—Orig Equirne: No 'l puch complaure.—J. Moix: Anirá.—Publicarém també lo que 'ns remeten los senyors Gratacós y Carrasca.

LITOGRAFIA BARCELONESA

— de Ramón Estany —

6, CARRER DE SANT RAMÓN, 6

APERTURA DELS BANYS

Poch la espanta la calor
 mes com qu' es noya de gresca,
 navega en patinador
 per veure si algo se pesca.